

דברי הכפר

בכותרות

גיליון מס. *2265 ה' באב תשע"א * 5 באוגוסט 2011
כפר הנשיא * עלון פנימי

sachlav@kfar-hanassi.org.il

פירורי מזאה קיץ 2011

איך אפשר לאסוף חדשות בימים אלה ולהתעלם ממה שהתעורר סביבנו במדינתנו הקטנה. זה התחיל בשביתת העובדים הסוציאליים, עבר דרך הרופאים והמתמחים, והמלחמה על הקוטג', ומחאת הדיור ועכשיו הצטרפו גם האמהות והעגלות, כל אחד ואחד עם הסיבות שלו למחות, ולי בימים אלה יש רק מחשבה אחת שעוברת לי בראש - צוחק מי שצוחק שאמר את המשפט "מזרח תיכון חדש". כמו שצינו חכמים ממני - זה לא קורה רק במצריים, לוב, סוריה ויוון. גם אצלנו יש לעם מה להגיד על השלטון, וכך קרה שבקיץ 2011 העם קם מתרדמתו ויצא לרחובות, צעק, הפגין ואמר את דבריו. איך כל זה יסתיים? אין לי מושג. ברור לי שמישהו צריך לתת לנו תשובות למצוקות שאנו חיים בהם, כי כל אחד ואחד מאיתנו חווה את קושי המחייה במדינה.

ועכשיו, אחרי שפרקתי קצת מהמחשבות הפרטיות שלי אני מרשה לעצמי לחזור לרגע קט לאי הקטן והשלו שלנו, הישוב הצפוני הקטן והיפה ולספר לכולכם מה התחדש אצלנו בשבוע האחרון. אז מה היה לנו? בערב שישי האחרון נפגשנו על הדשא מתחת לח"א וצינו את יום ההתיישבות ה-63 של כפר הנשיא, האירוע כלל מפגש חברים בסגנון בית קפה "קיבוץ גלויות" הכיבוד היה טעים, מתוק, קריר, ומגוון, ועל הרחבה היו פעילויות מאתגרות לילידים מכל הגילים. אך עיקר הערב היה טקס קבלת החברים החדשים שהתקבלו אצלנו לחברות בשנה האחרונה. בימים אלה לא סתם מקבלים חברים לחברות ולא סתם אפשר להצטרף אלינו. מי שרוצה להצטרף אלינו עובר טקס שתית תה אנגלי עם חלב.. ברכות למצטרפים, תודה למארגנים ונתראה בשנה הבאה בחגיגות ה-64.

בבקר של אותו יום שישי, התקבצו ובאו המוני בני משפחה, חברים, מכרים, וידידים למועדון החברים. וכל זה בכדי לברך לנשק ולחבק את בטי דוארי הגברת הראשונה שחגגה יום הולדת 90. האירוע היה מרגש להפליא וכלל בתוכו ברכות ואיחולים, כיבוד בשפע וסרט יפיפה שיצרו עידו סלע ושלופה, על חייה הארוכים והמלאים של בטי. אני מנצלת את הבמה ומאחלת לך בטי עוד שנים רבות של אושר בריאות ושמחת חיים כמו שאת משרה על כולנו, ובמילת סיכום אחרונה אחת "לחיים".

בימים אלה סגן תום גרשמן מסיימת את שרותה בצה"ל ולובשת אזרחי ומצטרפת לשאר בנות מהכיתה שהשתחררו כבר בחודשים האחרונים. תום יקרה, מה נאחל לך? שתפרשי כנפיים גדולות וחזקות ועופי לך לכיוון האופק והחופש, תיהני מהחיים האזרחיים ותנצלי אותם עד תום.

אחד משתחרר ואחד מתגייס דרך צלחה ושפשוף קל, וכל האיחולים האפשריים להראל מרום שהשבוע עושה את צעדיו הראשונים בצה"ל, אני עוד זוכרת את היום שהראל נולד תינוק יפיפה עם עיניים ענקיות וסקרניות, וכבר מתגייס. אוף איך שהזמן רץ קדימה. בכול אופן הראל נער מתוק ויפה, שמור על עצמך, תפיק כמה שרק ניתן מהשרות הצבאי, ותזכור שכולנו מחכים לך בבית.

הדרי בסו המקסימה סיימה בימים אלה את תרומתה בשרות הלאומי היא עבדה במשך השנה שעברה בגן שקד בחצור. ועכשיו היא עובדת שבועיים בגן שקד בכפר הנשיא ואז היא חוזרת לעוד שנה בבית הספר. הדרי המון המון בהצלחה ותגשימי את כל החלומות, ובעיקר תמשיכי להיות את יפה, עליזה, ומתוקה.

אני בן אדם אופטימי מטבעי שחייבת תמיד למצוא את החלק שממלא את הכוס. והפעם אני רוצה לכתוב ולהתרכז בקיץ (לא העונה האהובה עלי- מה לעשות זה הגנים הבריטים שנחבאים בי שרגילים ואוהבים את הקור בחורף). אז נכון יש לנו חופש, והבריכה ומפגשים עם משפחה וחברים, ומופעים של כל מיני אומנים מהארץ ומחו"ל, ונסיעות לים וכל מיני כיפים קטנים כאלה. אבל הפעם אני חייבת לציין דבר נפלא אחר והוא שפע הפירות שהארץ הזאת נותנת בקיץ. זה מתחיל בסטנדרטים כמו אפרסק, משמש, שזיף, נקטרינות, מלון ואבטיח אחר כך מגיעים הענבים, ואז מגיעים הפירות האקזוטיים ליצי', פסיפלורה, ובסוף גם מגיעים התאנים והמנגו. בקיצור חגיגה ענקית. נכון, המחירים של הפירות לא זולים והם מלאים בסוכר, אז אצלנו קונים קצת מזה וקצת מזה וכך נהנים מהאושר הגדול הזה ששווה לכתוב עליו, ובו למלא את חצי הכוס, והעיקר שנברך "שהחיינו".....

החבר'ה הצעירים שלנו (התלמידים שבחופש) ממשיכים ליהנות מהחופש. ביום חמישי האחרון ילדי התלתון הבוגר ירדו עם הזריחה לירדן, בדרך חיכו להם משימות שונות. כשהגיעו לירדן הם התארגנו על ארוחת בקר מפנקת ורחצה במימי הירדן, שורה ארוכה של רכבים נהוגים ברכבי ההורים החזירה את החבורה העייפה הביתה בשעות הצהריים. הנערים שירדו לרפסודיה חזרו גם הם אחרי שבנו, שטו וחצו את הכנרת. השבוע הילדים של התלתון במחנה בברעם בחסות המועצה האזורית. והנערים עסוקים באטרף הכנות לקראת המחנן שיתקיים בשבוע הבא. בקיצור אין רגע דל ואני חושבת שהעיקר שהחבר'ה שלנו ממשיכים להיות עסוקים ואין להם זמן לשטויות.

למי שלא מבין מאין מגיעות ערימות האדמה שמפוזרות בעליה להרחבה, התשובה היא הלולים החדשים שנבנים בצד הדרומי של הקיבוץ בשדה למרגלות טובא. בינתיים חופרים ומכשירים את הקרקע לפני שיבנו את הלולים החדשים.

זהו ניראה שמלאתי את חובתי ואספתי עבורכם את מירב החדשות. לכל אלה שלא בקו הבריאות נאחל החלמה מהירה ושיחזרו לבריאות טובה ומהר. לא לשכוח לעשות משהו קטן למען האחר, לא משנה מה - מילה, חיוך, ליטוף שווה המון, התחלתי בכתובה על המחאה נסיים בפשרה ואולי עד לקריאת דפים אלה נדע מי כתב לנו ועומד מאחורי מחאת בן המשק. הכי חשוב שיהיה זה סוף שבוע קריר רגוע וסבילני לכולנו.

שבת של בריאות שלווה חיים ושלו

ארי לוין והשטיינרים

לכל בעלי השמחה השבוע, ימי הולדת וימי נישואין

מזל-טוב!

עקב בעיות טכניות, הרשימה במלואה תופיע בשבוע הבא.

מזל-טוב!

דבר העורכת

**** העם יוצא לרחובות ודורש צדק חברתי.** עשרות אלפים של אנשים; נשים גברים וטף בחום הגדול של יולי אוגוסט, מצהירים על הרצון לחיות. מעודד שסופסוף אומר הציבור את דברו ולא הולך כצאן אחרי רועו העיוור. יש בזה המון עצמה שיכולה ללכת להמון כיוונים. אוהלים מכסים את הפארקים. אוהלי הרופאים אוהלי הצדק. ואוהל שליט מונח שם לרגע בצד. הכל מרגש ומפחיד גם יחד. צופה בהערצה בציפייה ובחרדה. רק שלא יבואו חדשות רעות יותר.

****דברי הכפר:** בשבוע שעבר חולק לתאי הדואר מכתב אישי בו נתבקשתם להודיע אם ברצונכם להמשיך לקבל את עלון "דברי הכפר" לתאי הדואר, או תעדיפו לראותו באתר הקיבוץ, או במייל האישי שלכם. רוב החברים ענו, הביעו את רצונם להמשיך ולקבל את העלון בתא הדואר.

הפנייה היום היא לאלה, שלא כולם קוראים את דברי הכפר. ויש אפילו שמשאירים אותו ליד המזכירות, וגם בפח האשפה שליד המזכירות. לכן אשאל ואבקש הפעם קצת אחרת:

חברים, תושבים ואחרים, שלא מעוניינים בעלון. בבואכם לקחת דואר – אנא הודיעו לצילה במזכירות הטכנית, שאתם **מוותרים** על העלון בתאיכם. ↓

אם יש עוד חברים שרוצים / מעדיפים לקבל את העלון במייל הפרטי, אנא ידעו אותי. בכל דרך שהיא. ↓

העלון בכל מקרה ימשיך להופיע גם באתר הקיבוץ. כן, הוא באמת נראה שם, באיכות טובה יותר, בצבעי טכנקולור. וכמובן יפה יותר, אבל מה שנכון, אי אפשר לקחת אותו לקריאה לכל מקום.

המשך קריאה נעימה ושיתוף בחוויות רעיונות ומחשבות על כל מה שאיכפת לכם. ומעניין אותנו כאן.

שושנה שרקי.

ש ט י פ ת מ ז ח , ה מ ש ך

יש חדשות! מצאתי עוד משהו שאנחנו זורקים לפח ואוי וואווי: תרופות.
כן, תרופות.

לכולנו יש בארון תרופות שפג תוקפן, כדורים שהרופא פתאום החליף,
משחה שלא גמרנו להשתמש בה ועוד כל מיני דברי רפואה שהפכו
למיותרים. אז מה?

ובכן, הם מגיעים לאתרי סילוק פסולת - מזבלות - ולאט, לאט מתפרקים
ונשטפים אל מיי התהום שמהם אנו שואבים את מיי השתייה שלנו.

מינון זעיר של תרופה לא ירפא אלא יגרום להתחסנות. נמצא במחקרים
שאחת הסיבות לחוסר היעילות הגובר של תרופות אנטי-ביוטיות היא
שכולנו מקבלים מנות זעירות של אנטי-ביוטיקה במיי השתיה, מתחסנים
בלי לדעת למה וחוזרים לרופא לקבל מינון חזק יותר או תרופה אחרת.
אבל יש פתרון.

במרפאה נמצאת תיבה צנועה, לקליטת אותן תרופות מיותרות. אז אנא
מכם. השתמשו בה לטובת כולנו.

עד למנה הבאה של שטיפת מח, הכתבות הכי חמות בדברי.

טומי הממחזר

נזכור			
ח	באב תשכ"ח	2.8.68	מר יוסף וולפין
ח	באב תשס"א	28.7.01	אריק ארנברג
ח	באב תשמ"ז	3.8.87	גב' ג'יין אנגלסברג
יא	באב תשנ"ב	10.8.92	גב' בלנש גילמור

פתאום קם עם ומתחיל ללכת, פתאום קם עם ויוצא להפגין, פתאום קם עם ואומר די, מספיק, נמאס. פתאום קם עם, אשר מבין שהכל בידיו – הוא יצר והוא יהרוס, הוא מינה והוא יפטר, הוא בחר והוא יפזר. מגיע אולי והלוואי לקיצו תהליך ארוך ומייגע של שנים, שבו לחצו את העם, לחצו ורמסו, השפילו וביזו, הפריטו כל דבר שזז, העלו את המחירים, הכבידו במיסים, צמצמו בקצבאות, פגעו בפנסיות, פגעו בחלשים – בילדים, בחד הוריות, בקשישים ונתנו לאלפיון העליון, ל אליטה השלטת, להתעשר על חשבון העם.

לא יכולתי שלא להתרגש למראה אלפי האנשים אשר גדשו את הרחובות והכיכרות במוצאי השבת האחרונה וכל שביקשו היה להשיב את הצדק החברתי. לקיחת יוזמה והבעת מחאה מתבקשת כל כך. חוסר האונים היומיומי מנותב כולו לטובת המחאה.

למען האמת, לא תמיד חשבתי כך. גדלתי בבית עם משנה קפיטליסטית די ברורה. בשנתיים האחרונות נחשפתי לאוכלוסיות חלשות יחסית, אנשים קשי יום היוצאים בבוקר לעבודה על מנת להתפרנס, אך לא מצליחים לחיות במינימום של כבוד. נתקלתי בהם, בילדיהם ובתנאי המחיה המחפירים שלהם. ראיתי את הייאוש בעיניהם וקצרה היד מלהושיע. מדינת ישראל היא מדינה שהפריטה את עצמה לדעת, כמעט הכל מופרט, אבל הגרוע מכל הוא שהפריטו את גורמי הרווחה. מרכזי סיוע לקשישים – הופרטו, בתי נוער – הופרטו, הוסטלים – הופרטו ועוד גופים ומוסדות רבים שהופרטו כיד הדמיון הטובה על ממשלות ישראל לדורותיהן. וההפרטה, לא הביאה לרווחה אלא להיפך. ההפרטה העמיקה את הפערים, ההפרטה צמצמה את הסיוע לנזקקים, ההפרטה הפכה לאבן שואבת של כספים למען עצמה. הביטחון הסוציאלי נשחק עד דק. לא עוד קצבה על פי התרחשות אירוע, אלא מבחני הכנסה, מבחני בריאות ונכות משפילים מאין כמותם.

אני לא צריך להרחיק הרבה, פשוט להסתכל על עצמי, על משפחתי, על שכניי וחברי ואראה את אותם הדברים. ההוצאות היומיומיות פשוט לא הגיוניות ובלתי נסבלות:

- חינוך חובה "חינם" לשלושה ילדים – 1,980 ₪ לחודש.
- פעוטון לתינוק – 2,400 ₪ לחודש.
- חינוך בלתי פורמלי לשני ילדים – 1,200 ₪ לחודש.
- משכנתא – 2,600 ₪ לחודש.
- מיסים מוניציפאליים ומיסי קהילה – 720 ₪ לחודש.
- מים, כי צריך לשתות ולהתקלח – 300 ₪ לחודש.

550 ₪ לחודש.	- חשמל –
100 ₪ לחודש.	- טלפון –
180 ₪ לחודש.	- אינטרנט –
320 ₪ לחודש.	- קופת חולים –
200 ₪ לחודש.	- טלוויזיה –

סיכום ביניים 10,550 ₪ לחודש.

וזה לא הכל.

ומה עם אוכל? ביגוד? דלק? מתנה מידי פעם? ביטוח חיים? ביטוח בריאות? רכב? חופשונת פעם בשנה? חסכון?

שמעתי בשבוע שעבר את נתניהו ואטיאס. איך אומרים החבר'ה? מילים כמו חול ואין מה לאכול. הבטחות מכאן ועד להודעה חדשה. כבר שבענו הבטחות ושבענו "מתנות". לא יכולתי שלא לגחך על הבטחתו של שר השיכון, אריאל אטיאס, על הוזלת הקרקעות לבנייה ועל ידי כך הוזלת מחירי הדיור. קשקוש אחד גדול. גם אותנו שכנעו לבוא לגור בגליל עם שלל הבטחות שכאלה. נכון, המדינה הוזילה את הקרקע, אבל היזמים העלו את המחירים של הבנייה. המדינה סבסדה עלויות פיתוח, אבל הכספים לא הגיעו למתיישבים. בסופו של יום האזרח הפשוט שאליו כיוונה המדינה שילם בגדול והיזמים, הטייקונים, לקחו את הכל. יד אחת נותנת והשנייה לוקחת. אז, בבקשה, שלא יספרו לי סיפורים.

הספקתי בשבועיים האחרונים לשמוע על פתרונות קסומים רבים – לעבור לפריפריה, הקמת שכונות קראוונים, שיפסיקו להתפנק ועוד. אין פתרונות קסומים. אין הוקוס פוקוס. צריכה להיות מדיניות ברורה ומושכלת של הממשלה לפתרון המצוקות ורק זו תביא לרווחת העם. המדיניות צריכה להיות אמיתית ולא כזו שתיצור אשליה כוזבת בעיני האזרחים.

אינני קומוניסט ולא סוציאליסט אבל אסיים בציטוט מהמניפסט הקומוניסטי של קארל מארכס ופרידריך אנגלס, אשר כתבו כבר בשנת 1848 – **"כיליונה (של הבורגנות) ונצחונו של הפרולטריון, משניהם כאחד אין מפלט. פרולטרים של כל הארצות התאחדו!"**

ירון זאבי

מכתב

מהלב

בסביבות אוגוסט לפני כשנה, הגיעו לגור בבית הצמוד אלינו- שכנות חדשות. מאד שמחתי לדעת שמדובר באם ובתה, ילדה שהיא כשנה מבוגרת ממוריה. תוך זמן קצר נוצר קשר שהלך והתחזק.

סיגל – אישה מקסימה, חמה ולבבית, איכותית ומעניינית. הדלת אצלה תמיד פתוחה. ותמיד מתקבלים לביתה בחיוך רחב ועיניים מאירות. יהלי ילדה מתוקה, מלאת מרץ והחלטית, חברותית בצורה מדהימה, הנכנסת ללב בלי לבקש רשות.

נפגשים לכוס קפה, ארוחה משותפת, יהלי ומוריה משחקות בכיף ביחד, מנהלות דו שיח על עניינים "ברומו של עולם". בקיצור... הרמוניה של שכנות שאני מאחלת לכולם להתברך בה.

לפני כמה הם עזבו והן תחסרנה לנו. לאלה שאינם יודעים במה מדובר, סיגל הייתה תושבת בקיבוץ, ומאוד התלהבה מהמקום, האווירה, והאנשים. היא ובתה נקלטו היטב, והתחבבו על כול מי שנקרה בדרכן. סיגל אף שקלה ברצינות לבנות כאן את ביתה. ולתרום מכישוריה; כמורה ליוגה, מדריכת טיולים וכ"ו. לאור המגמה הרווחת בקיבוץ והאפשרויות השונות לקליטה והשתלבות במקום, נראה היה לי שאין מתאימה ממנה.

קרה המקרה, וסיגל שסגנון החיים פה על מוסכמותיו הכתובות והלא כתובות, היה חדש לה – "חטאה" בכמה דברים קטנים ומינוריים לחלוטין. ואז ללא כל בירור, או הזדמנות לדבר בעד בעצמה, התבקשה לעזוב.

אני יודעת, שלא הייתה שום סיבה רצינית, שהצדיקה את ההחלטה. ולדעתי הדרך שבה העניין טופל הייתה שגויה ולא ראויה. יש משפט שכבר שמעתי בעבר האומר: "קיבוץ הוא עסק מקצועי, המנוהל ע"י חובבנים". במקרה הזה לדעתי הוא הוכח כנכון. חבל..... ההפסד של כולנו.

נ.ב. ברצוני להוסיף. שיש מקום לפתוח דלת ולשתף את החברים, המעוניינים להביע דעתם לגבי מקרים מסוימים לפני שמקבלים החלטה.

אחרי הכול אנחנו דוגלים בצורת חיים דמוקרטית. ☺
אפרת אלמן.

חג המשק – למי תודה למי ברכה?

הכנת חג היא תמיד מבצע משולב של הרבה רצון טוב, נכונות וידיים שעושות במלאכה. וכמו תמיד, גם הפעם נרתמו לעשייה רבים וטובים, ולכולם אנו רוצים להודות כאן:

- תודות – לאריק אילייב על הקמת הבמה
- תודות – לאילן מדינה ולניתאי קורן על ההגברה
- תודות – לאלברט על התאורה
- תודות - למעין (החברה של תמיר ברק), מיה וקימי קפלן ושקד פרנק על קישוט הבמה
- על התפאורה המקסימה
- תודות – לניסן פלמה על הכנת המודעות מאירות העיניים
- תודות – לצילה על הפרסום באגרות האישיות בתאי הדואר
- תודות – לדרור ארצי על השקעה רבת שעות בהכנת מצגת התצלומים המתחלפת
- תודות – לתמיר ולרפי על ההנחייה המחוייכת
- תודות – לפול ב., תמיר ודינה על הקריינות
- תודות – לשלמה, מיקי וגיורא שהנעימו לנו בשיריהם
- תודות - לארז מירב, אלן מון וגיורא גודמן שהעזו להתמודד בחידון על מונחים מהעבר
- של הקיבוץ
- תודות – לרוני וגנר ולירון רז על השיר והנגינה
- תודות – לארז על חשיפת "סודו" המשפחתי
- תודות לבני הנעורים: שגיב וירין שטיינר, דורון מירום, רננה זולטי וטל אילייב על העזרה בהכנת הכיבוד ובכלל
- תודות – לכל מי שתרים לערב זה ולא הוזכר כאן בשל טעות...
- ובמיוחד לצוות החגים הבלתי-נלאה שלנו – על התמיכה והסיוע בכל מה שנדרש כדי "להרים" ערב – תודות גדולות!*
- צוות חג המשק – לאה כץ, אבלין וולאך ודליה וגנר

הקוטג' ואנחנו...

קל מאוד לתפוס טרמפ – אם כי לגטימי – על גל המחאה החברתית/כלכלית ששוטף עכשיו את הארץ. גדולים וחשובים ממני עושים זאת בלי בושה, כמו למשל **הבכין הסדרתי** שלמה בוחבוט, לאחר שסידר את כל החמולה שלו בג'ובים מחפש כל שביתה פנויה להצעות כדי להצטרף אליה, או יו"ר ההסתדרות שלא ייתן לעשות שום רפורמה שתפגע במי מהוועדים הגדולים שמחזיקים את המדינה בשאלטר...

כל ההקדמה הארוכה הזאת הגיעה כדי להסביר /ולהתנצל\בפני עצמי בעיקר, מדוע היא לא נכתבה ופורסמה **לפני שנה** או בעצם לפני שנתיים או בעצם תבחרו אתם.

לפני חודש וחצי בערך, שעה שעשינו את דרכנו לטיול בברזיל, "שיחות המסדרון" של חברי הקבוצה איתה נסענו, הייתה האם ומי קנה קוטג' למשפחה שנותרה בארץ לפני הנסיעה, או מי כבר התחיל בהחרמה שהייתה אמורה למעשה להתחיל רק לאחר שנשוב כבר ארצה. הקבוצה הייתה החתך הכי מייצג של החברה הישראלית והקונסזוס היה מדהים. אוזנו הקשובה של המדריך קלטה את רוח הדברים, והוא אמר לנו שבמלון הקוטג' חופשי אבל ביקש שלא נגזים וניקח רק כמה שרוצים באמת לאכול, ולא לזרוק כי בברזיל יש מיליוני רעבים. באמת הקוטג' המקומי היה בשפע (אם כי פחות טעים משלנו) התנהגנו יפה והתחשבנו... גם השימוש החופשי במים בלי לחשוב האם זה בתעריף הזול או שכבר חרגנו מהמכסה לא ממש הטרידה אותנו, גם בריו כמו בלונדון של **חנוך לוין** הייאוש יותר נוח. המחאה עזרה מי שהיה צריך הבין את הרמז והמחיר ירד. אבל... השד יצא מהבקבוק, ולשד הזה קוראים - **ת י ס כ ו ל**. למרות שאנחנו חיים בקיבוץ ולכאורה אין מעמדות אין עשירונים אין בעלי הון ואין טייקונים, אתה מבין שאתה חלק בלתי נפרד מהבעיות ששוטפות את השיח הציבורי הכללי ואתה (אני ומשפחתי) הם בדיוק אותו מעמד ביניים שקורע תחת הנטל כדי איך שהוא לגמור את החודש, ולא רואה את האור בקצה ה-Overdraft. כדי לבדוק ולבסס את התחושה במסרים שאותם ניתן להשוות ולכמת החלטתי לעשות בדיקה קלה. כנקודת מוצא לקחתי את ראשית שנת 2004 למה? יכולתי להגיד ככה! אבל לכול הילדים תמיד אמרתי שככה זו לא תשובה... אז הסיבה היא כזו. בראשית שנת 2004 (ליתר דיוק 2/2004) אירע העירוע בו הותקפתי ונפצעתי ומאז אני חוגג עוד יום הולדת ומאז חלפו כבר שבע שנים (שבע וחצי למען הדיוק) – האם אלו שבע שנים טובות?/רעות? -

זכרתי שממש חודש קודם לכן, (1/1/04) היה עדכון השכר האחרון שקיבלתי. בדיקה קצרה בעמודי המידע של הלשכה המרכזית לסטיסטיקה (הלמ"ס) נגלה שהשכר נשיק בלא פחות מ- **20.86%** ! (מי שמעוניין שאראה לו איך מבצעים את הבדיקה יכול לפנות אליי ותוך דקה ומחשב המחובר לאינטרנט יוכל לבצע את הבדיקה לגבי עצמו).

אני יודע שיש בינינו אולי צינקנים שחושבים לעצמם: ילד בן 7 בכלל לא צריך לעבוד... אבל מה לעשות שבמשרדי הממשלה מסתכלים יותר על תאריך הלידה הרשמי??? אבל נעזוב את זה. ההיגיון אומר שדווקא בחברה שהאמינה ואני בטוח שעדיין מאמינה **בצדק חברתי** להבדיל **משיוויון** דברים כאלה לא יכולים לקרות ובטח ההנהלה נתנה דעתה ומטפלת בנושא, אבל תאמינו לי, **לא!** ישבתי שם... אז בטח אתם אומרים אגף משאבי אנוש יושב על המדוכה ומחפש פתרונות... איך אומרים הגשש? הצחקתם אותי... הרי אנחנו **משאב** אותו צריך **לנצל ובו להשתמש עד למציאת תחליף יותר משתלם**... ובינתיים נשאב מה**משאב** כמה שיותר! אבל בעוד שבתחום השכר הקיפאון הוא מוחלט, הרי שבתחום ההוצאה, "הבלבול והצמיחה" נמצאים בשיאם (גם פה עוד לא נאמרה המילה האחרונה...) ניסיתי לדלות נתוני אמת מהעבר בארכיון, אך הפלא ופלא הם אינם נמצאים שם. באתר של מ.א.ג.ע ניתן לקבל - אחרי שמתגברים על כמה קשיים טכניים - מידע על תשלום הארנונה למשל משנים עברו: התשלום היום נע בסביבות ה-2.5 ש"ח למטר לחודש בשנת 2004 הוא היה פחות מ-2 ש"ח/מ"ח י יקור של למעלה מ-20% (איזה כיף לי אני נכה מוכר וזכאי להנחה. בשנת 2004 לא שילמנו על מים לעומת התשלום הגבוה היום. אחרי מחירי החשמל קשה ביותר לעקוב. מי שיודע בדיוק מוזמן לעדכן אותי. יותר זול זה בטוח לא נהיה. ומחיר של ק"מ נסיעה ברכב וק"ג כביסה במכבסה ו... you just name it... וכמה עולות לנו כול עמלות השורה בבנקים עבור כול הפעולות שהיו מתבצעות בהנהלת חשבונות ועתה מבוצעים בחיוב ישיר שלנו (ועל כך אני מברך) האם אגרת הקהילה קוזזה בהתאם. לא! אפשר להיכנס לסעיף סעיף (ואני עוד אעשה זאת בהמשך) כדי לראות כיצד עלה הנטל וכמה הוא הוסיף לשחיקת השכר, זוכרים? **20.86%** נכון רוב רובן של עליות המחירים הן לא בשלטתנו, אבל הענקת היכולת לעמוד בהן היא בהחלט כן!

ועלויות החינוך הפורמלי והבלתי פורמלי. זה בטח נשמע הגזמה פראית לחשוב שמערכת החינוך הייתה יכולה לעזור ולתמוך ב-10% בעלויות של המשפחה שילדיהן יוצאים במסע לפולין, ולא להגיע למצב שילדים לא נוסעים בגלל קושי כלכלי.

כולם פחות או יותר מחכים לשיוך הדירות, שהדירה תירשם על שם החבר. אני לא בטוח - בעיקר בקרב הזוגות הצעירים / גיל הביניים - כמה ומי מהם יצטרכו

לשלם ולהוסיף כדי שהדירה אכן תרשם על שמם. ומאיפה הם יביאו את הכסף (אשמח לשמוע ולהחכים בקשר לאפשרות חסכון ל- rainy days כמו שאומרים אצלנו, אני לא מצליח. גם הוותיקים שחושבים שהדירה שלהם והם לא יאלצו להוסיף אי אלו תשלומים (לפעמים גם אחרי יותר מ- 120 שנות חברות בקיבוץ לבני זוג) עוד יופתעו... ואנחנו לא מדברים על דירות בלב תל-אביב, או באזורי הביקוש...

אז מה עכשיו? נכון שבמישור הארצי אפשר לזרוק הכול על ביבי ולפזר סיסמאות על **קפיטליזם חזירי**, אבל לא היה מזיק (ואפילו מועיל) אם היינו מסתכלים ופועלים לתיקון תחילה פנימה את מה שכן תלוי בנו!

אפשר כמובן להקים אוהלים על הדשא של חדר האוכל (ואולי זה עוד יעשה) בודאי זה ימשוך תשומת לב תקשורתית. פניתי כבר לגורמים מקצועיים במועצת הפועלים לבדיקת חוקיות הקפאת השכר הממושכת. ובהמשך בכוונתי לפנות גם לגורמי בתנועה ברשם האגודות ובעוד גופים שזה עניינם. אני מתאר לעצמי על סמך לא מעט שיחות עם חברים נוספים בעניין, שאני לא בודד בתחושות ובמחשבות הללו, רק שאני כן מעז לתת להם פומבי, והייתי שמח לו חברים היו פונים אלי כדי להתארגן לועד פעולה בנושא. ייתכן שיש מי שקורא דברים אלו וחושב לעצמו: "מסכן, קיבל מכה חזקה בראש..." או הוא יותר מידי שעות בשמש הקופחת...

אבל אף אחד לא יוכל להתחמק ולומר שהוא לא היה מודע לדברים, ושלא ניתנה לו- באוגוסט 2011- כשבתל אביב ישבו באוהלים וברחבי הארץ צעדו ברחובות- **הזדמנות לפעול**. אני בכול אופן מתכוון להמשיך.

אבי רוזנקרנץ

החוג ללימוד מקורות ישראל

ניפגש ביום ד' 10/8 בשעה 20:30

במועדון החברים

הנושא הנלמד הפעם:

רגע של מחלוקת

"המחלוקת מגדילה את האדם" (ר' נחמן מברסלב)

תפיסות מנוגדות ומחלוקות בתקופת התלמוד והיום
איך הסתדרו ואיך לא הסתדרו. מה בכלל היהדות חושבת
על המחלוקת?

ומה אנחנו

חושבים?

הציבור מוזמן. דודו.

שֵׁן יָךְ תִּהְיֶה נֹעֵר

שירת הנוער, שיר עתידנו
שיר התחדשות, בנין ועליה

על אנשים וחמורים *

בכפר אחד אי שם בין ההרים
חיו יחדיו אנשים וחמורים
היחסים ביניהם היו מאוד מיוחדים.
למרות שחלקם היו "תפרנים" ואחרים היו "אמידים"
הם נראו כלפי חוץ משפחה, שותפים לדרך, ידידים,
מידי פעם אפילו היו מתחלפים ביניהם בתפקידים...
זר מבחוץ כשהיה מתבונן במחזה
לא היה מצליח להבדילם זה מזה...
ביום אחד יום מר ונמהר
אסון נפל על בני הכפר
חבר אחד שהיה ידוע כרשע ואכזר
התמוטט לו לפתע וחיש קל נפטר!
לא ידעו בני המקום איך עליהם לנהוג? מה עליהם לומר?
כולם כמובן הגיעו מהז"ל להיפרד
חיכו לשמוע מה על אודותיו ייאמר בהספד..
ידוע שנהוג ביום הדין, הפסוק: **במות קדושים - אמור!**
אבל הלה היה כזכור, תת אדם שלא לומר ממש חמור!
לא נמצא בכול הסביבה
מי שעל המנוול יאמר מילה טובה...
אז פתרון הציע חמור זקן ואפור
"אפשר לומר שהוא ממש צדיק וטהור
לעומת יורשו היחיד - בנו הבכור..
הסכימו עמו כולם ומיהרו לטמנו ולכסות את הבור
בליבם חששו מאוד שמא יתחרט ויחליט לחזור...

כך חלפו להם בנחת עוד שנה שנתיים
והבן הסורר הצדיק את "המוניטין" לו זכה בצדק בינתיים

על רשעות ואכזריות אביו בקלות גבר
 והפך לשנוא האזור כולו, ובעיקר על בני הכפר.
 עד שיום בהיר שעה שהגזים ולא נזהר
 גם הוא בשעה טובה ומוצלחת, "לא עלינו" – נפטר!
 שוב התכנסו ובאו בני הכפר להיפרד
 שוב התלבטו מאוד מה עליו לומר בהספד
 כי בניגוד לאביו שהיה מנוול כהה חושים
 הלז היה כל כך אנוכי ונרקסיסט, שלא חשב כלל להעמיד יורשים...
 ושוב הביטו חברי הכפר על החמור הזקן והחביב
 חיכו לשמוע את מוצא פיו
 עד שנאות הלה כמה מילים על המנוח לומר:

"ובכן ידידי ורעי בני הכפר
 אין ספק שהיום בקרבנו נפל דבר
 קרה לנו מקרה איום ונורא
 שצובט לכולנו עמוק בחזה...
 אך מוטב שנזכור כולנו,
 שבזמנו, בזכותו של זה,
 הבאנו צדיק גדול לקבורה..."

חידה לילד

איך קוראים לחיה שאינה נלחמת באויביה, ואף אינה מתגוננת נגד מי שרוצה
 לאכלה? (התשובה במהופך משמאל לימין)

(המראווש...)

- מבוסס על מעשייה יהודית ששמעתי יותר מפעם אחת

אבי

צוואה אמיתית

שהשאר אחד מהאחים רייכמן לילדיו, לפני מותו.

(מאת יניב קשקש נכתב ב: לפני שנתיים)

האחים רייכמן היו שני אחים בעלי עסקים מקנדה שהתעשרו. אחד מהם עמד להיפטר מן העולם ובבעלותו קרוב למיליארד דולר שהותיר. הוא כתב שתי צוואות. את הצוואה הראשונה ביקש שיקראו בני משפחתו מיד לאחר מותו ואילו את הצוואה השנייה ביקש שיקראו לאחר 30 יום מפטירתו.

אחת הבקשות שרשם בצוואתו הראשונה הייתה, שיקברו אותו עם זוג גרביים שהכי אהב כשהיה בחיים. כשקראו זאת ילדיו רצו לעשות לפחות כבוד אחרון לאביהם והביאו את הגרביים, כדי באמת, שתהא לו נחת רוח אמיתית. בחברה קדישא שללו אפשרות זאת בטענה\ שכידוע בהלכה כתוב שאדם נפטר מן העולם הזה, קוברים אותו כביום היוולדו...הגיע ערום, בידיים ריקות. וכך גם נקבר, עירום ובידיים ריקות. ילדיו של מר רייכמן ציינו בפני חברה קדישא שאביהם היה אדם חרדי ושברור להם שלא סתם ביקש בקשה זו, אך ללא כל הצלחה. ילדיו של מר רייכמן הגישו תביעה על כך לבת הדין הרבני ושם הסבירו להם שאין מציאות כזו-לקבור אדם עם גרביו, גם עם יהיו עטופות יהלומים. ובוודאי שאביהם שכעת נמצא בעולם האמת, מבין את הדבר. הילדים התאכזבו ולא הבינו מה פשר דבר זה וחיכו לפתוח את הצוואה השנייה, שביקש מהם אביהם לפתוח לאחר ה - 30 יום מן הפטירה. ובצוואה הזו נאמר לילדים כך:

"ילדי היקרים, נכון לעכשיו אני יודע שרציתם לכבדני ולקיים את בקשתי האחרונה. וכבר היה ברור לי שלא תוכלו לקבור אותי אם הגרביים. אך בזה אני רוצה למסור לכם מסר חשוב, שתדעו ותטמיעו. שלאדם בעולם הזה יכולים להיות מליארדי דולרים, אבל כשהוא נפטר, הוא לא יכול לקחת עימו לקבר אפילו זוג גרביים".....

הביאה: שושנה ש.

הפינה הויזואלית

טיול פנסיונרים לראש הנקרה
כפר הנשיא - 2011

דוד אלמן

שבת שלום

The Village Voice 05.08.17

Yfar-Hanassi-Israeli Style
Vol 1 - #14

!! PROTEST !! **WE DEMAND A NEW SOCIAL CONTRACT**

Village News: Wow!! When was the last time we saw demonstrations the size of the ones now going on in Tel-Aviv and all the peripheral towns? And all because of a price hike on the cottage cheese... You could say that was the straw that broke the camels back. Up to now the almost monthly gas price hikes brought grumbling but now....everything goes! The cost of living in Israel, as compared to the rest of the world, makes us amongst the most expensive places to live (especially when you compare wages earned, hours worked and percentages of income).

Joining the various sectors asking for change are not just the students looking to lower the cost of housing, but social workers, doctors, police wives, dairy workers, taxi and truck drivers, teachers and even some politicians... especially those prepared to buck the Likud and Israel Is Our Home apparatchiks. The mothers with baby carriages are protesting the high cost of child care and they're out on the streets with their children everyday. Except for doctors, no one is really striking... just protesting the high cost of living and demanding change in the social structure. Of course any country where a public dock, worker, water or electric worker earns three times that of the Premier is in for a rocky time of it and I'm just surprised it took so long in coming.

It's probable that the protests in Tunisia, Egypt and the rest of the Muslim world entered our sub-conscious and gave us the push we needed to ferment what was seething below the surface. Facebook has left its mark on history as a means to rally people of like mind - which is why the percent of support being shown for the protest is so high - 89-93%!.

Enough of that; let's get back to our own little part of Eden and see what's been happening here during the past week:

Kfar Hanassi celebrated it's 63 anniversary. Rafi Frank and Tamir Sprung were MC's who laughed most at their own jokes. There was Gellato (the real stuff), Belgium waffles (with Gellato), lots of English tea and Turkish coffee -with or without French Crème Fraiche! The simulators got their share of use by the adolescents and the blow up active equipment (with water) gave all the smaller children something to do. There were watermelons and cataloupe melons galore to sweeten the evening, not to mention the first public appearance of our new members.

All during the day people who had left the kibbutz arrived to take part in the celebrations with the family that remained behind, so we got to see people who aren't usually here.

Earlier last Friday Betty Doari celebrated her 90th birthday a few days early in the club room with family and friends. A delicious spread was put out by Keren (of Pitputim) and we got to see film clips from the early part of the 1900's.

First Leutenant Tom Gershman has finished her service and is out of the army. Time for her to spread her wings and find her own path. We wish her well and a safe journey no matter where she goes or what she does.

Now it's time to wish all success to Harel Merom, who was just drafted and is adjusting to life as a soldier. Hope it goes easy and he manages to enjoy his service.

Hadar Bassso has also completed her National Service. Now she'll be working for a couple of weeks in Shaked Kindergarten and then will go back to school to complete another year. All the best to Hadar and hope she keeps smiling!

Some people suffer during the summer, despite the visitors and the pool and the vacation time. But the abundance of summer fruit is one of the better things.

We start out with peaches and apricots and go on to grapes and cherries and carry on with lichi, pasiflora, figs and mangoes. You just need a little bit of everything for a taste of heaven.

The children are stil having fun during the holidays: last Thursday the older grade schoolers went down to the Jordan at sunrise. There they set up for a gourmet breakfast and a quick dip in the cold water. During the afternoon their parents went down to pick them up (which explains the loooong line of cars) - tired, happy and home to rest before the next activity. The adolsecents went down for the annual flotila in Lake Kinneret. This coming week the grade schoolers will take part in camping in Bar-Am, organized by the Regional Council, and the following week is the traditional KH camp. They almost don't have a spare moment until the last few days before school starts again.

For those of you who get around the kibbutz and have noticed piles of earth at various points along the southern perimeter, please take this as notice that the earth is being moved as part of setting out the foundations for the new chicken houses.

That's all for this week as faw as newsremember to be kind to each other and wear a smile often. Hugs go a long way to relieving tension.
Have a great shabbos!

Ari Levine and the Steiners

Commemorations:

02.06.68	Mr. Joseph Wolfin	באב תשכ"ח	ח'
28.07.01	Eric Ehrenberg	באב תשס"א	ח'
03.08.87	Mrs. Jane Engelsberg	באב תשמ"ז	ח'
10.08.92	Mrs. Blanche Gilmore	באב תשנ"ב	י"א

Anniversaries & Birthdays - *MAZAL TOV* to everyone celebrating this week. For technical reasons (beyond our control) the list will not be published this week. Sorry! It will be published next week.

NOTICES

IT'S COMING THIS WEEK!

Cultural Food Chess(t)

Thursday Evening: 04.08.11 at 18:30 in the Club Room

- 2nd Annual 'Roman Reubanov' Chess Tournament
- Exhibition of local artists works
- Local Gourmet Chef and Conditory offerings

Anyone interested in registering for the tournament, displaying art works or offering tasty bites are requested to contact us immediately.

Zohar: 052-8029334

Erez: 052-8487240 or email: erez@architecture.org.il

SHOE SALE

FRIDAY - 05.08.11 from 10:00 - 14:00

In the Dining Room

Cash, Check or Credit Cards ONLY

OUT DATED DRUGS

Please bring all out dated drugs to the clinic. There is a receptacle in the entrance of the clinic in which you can deposit them, so they can be handled environmentally correctly. Thank you.

Tommy and The Clinic Staff

Jewish Source Material Study Group

Next Meeting: Wednesday 10.08 ay 20:30 in the club room

Moment of Dissent

(Rabbi of Braslav: "Dissent enriches mankind")

Differing viewpoints on dissent from the time of the Talmud 'till today.

How to accommodate dissent. What does Judiasm say about dissent?

What do we think today?

EVERYONE INVITED - Dudu Palma

Suddenly the People Arise

Suddenly people arise and become A PEOPLE ...and take to the streets to protest. Suddenly the people say: enough, we're sick of what's been going on and they understand that the power is with them - they created and they can change the social discourse. The process has taken years to form and perhaps the first part of it is coming to the end - but for years the people have felt sat upon, squeezed, trampled and insulted. Almost everything that was in the public domain has been privatized, prices has risen steadily, taxes have increased, doles have been lowered or eliminated, pension plans raided and every sector has felt it: children, single parents, pensionaires, the ill, the disabled. But the top ten percent has never had it so good! The empowered elite has accrued even more wealth on the backs of those who pay their taxes and can barely make a living.

It feels exciting to see the crowds of thousand upon thousands who have taken to the streets in Tel-Aviv and all of the townships. This past weekend they have

finally begun to make a list of demands for social change. Their feelings of helplessness have been channeled into public protest.

I never used to believe in things like this. I grew up in a capitalist environment. But in the past two years I have been in contact with a great many people who live on a much lower level - who even have trouble finishing the week despite working from sunrise to sun set in order to make a living. I've met them and their families, their children and understand the depth of despair that their lack of means drives them to. Their frustration with what is happening here in Israel is palpable and what's worse is privatization of all the social services!

Here's my own breakdown for life with 4 children: Cost per month in NIS

"Free" education (for 3 children)	1980
Nursery for the baby -	2400
Unformal education (2 children)	1200
Mortgage	2600
Municiple and other taxes	720
Water	300
Electricity	550
Telephone	100
Internet	180
Health insurance (HMO)	320
Television	<u>200</u>
Sub-total:	10,550

Now what about food? Clothing? Gas or transportation? Life insurance? A gift? Vacation? Pension plan or other savings?

Last week I listened to Prime Minister Netanyahu and Mr. Attias, Minister for Housing...or, as they say: all sand and nothing to eat. They know how to promise and use terminology but the people have had their fill of empty promises, "gifts" which are given with one hand and removed with the other. Mr, Attias, made me smile by saying that they could all move to the periphery...after all, I was one who listened and took the message to heart. Sure, the price of land was lowered, but the contractors raised the price of building; t he price of development was subsidized but the sums never made it into the hands of those

it was meant for. At the end of the day the common citizen, to whom promises were made, paid more and more...so our politicians should all stop trying to sell the fantasy.

We've heard a lot of plans during the last few weeks, mostly from the government and mostly worthless. There are no shortcuts here, no 'hocus-pocus'. Finding solutions to our many problems will take serious propositions.

I'm not a communist or a socialist but I'll finish off with a quote from the fathers of them all: Karl Marx and Frederick Engels - which was published in the Communist Manifesto of 1848 -

"Worker of the World Unite! You have nothing to lose but your chains!"

Yaron Zeevi

*Congratulations to Michal & Binny Yodaiken,
Siblings Noya, Yehli, Uriah,
uncle Hillel, Great-grandmother Anne Milgram (Canada)
Grandparents Shoshanna & Lenny Yodaiken &
Grandparents Maureen & Yair Haik
And all their extensive families
on the Birth of another Son*